

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
Κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα ἓνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ξεπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δι' ὅπως νάζῃ κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἔγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάῃ μαῦρο ψίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Γενάρου δωδεκάτη
καὶ χορὸς εἰς τὸ Παλάτι.

Ποῦντος τρακόσα εἴκοσι ἔξη,
κι' ἂν γίνῃ λάθος ποιὸς θὰ προσέξῃ ;

Ὁ Φαδουλῆς προσέρχεται νὰ γιάνῃ τάγιάτρευτο σπυρὶ τοῦ Δεληγιάννη.

Φ. — Κι' ἂν εἶσαι πνεῦμα πονηρὸν καὶ πνεῦμα καταχθόνιον,
κι' ἂν ἦλθες ἀπὸ τοὺς βυθοὺς τῆς γῆς ἢ τῆς θαλάσσης
ὡς ῥοδερὸς Καλόγερος, ψευδάνθραξ ἢ δαιμόνιον,
καὶ θέλεις τοῦ Πρωθυπουργοῦ τὸν σβέρκο νὰ χαλάσῃς.
Κι' ἂν ἔξαφνα σ' ἐγέννησε κατὰρα τρομερὰ
τῶν τῆς Εὐβοίας Βουλευτῶν Ἀθέρωφ καὶ Βουδούρη,
ὅσοι ἀπροσδίκητος τοὺς ἦρε συμφορὰ
καὶ τὸ σαμάρι ἔχασαν μαζί με τὸ γαϊδουρί,
καὶ ἄρματα ἐδρόντησαν με κτύπον σμερδαλέον
εἰς τὸ Μαντοῦδι τὸ κλεινὸν Κηρέων καὶ Νηλέων,
ὡς ποὺ ἀνεκνήρυχθησαν φωστῆρες τῆς Βουλῆς
ὁ κατήφορος Καραβᾶς κι' ὁ Χατζηνικολῆς.

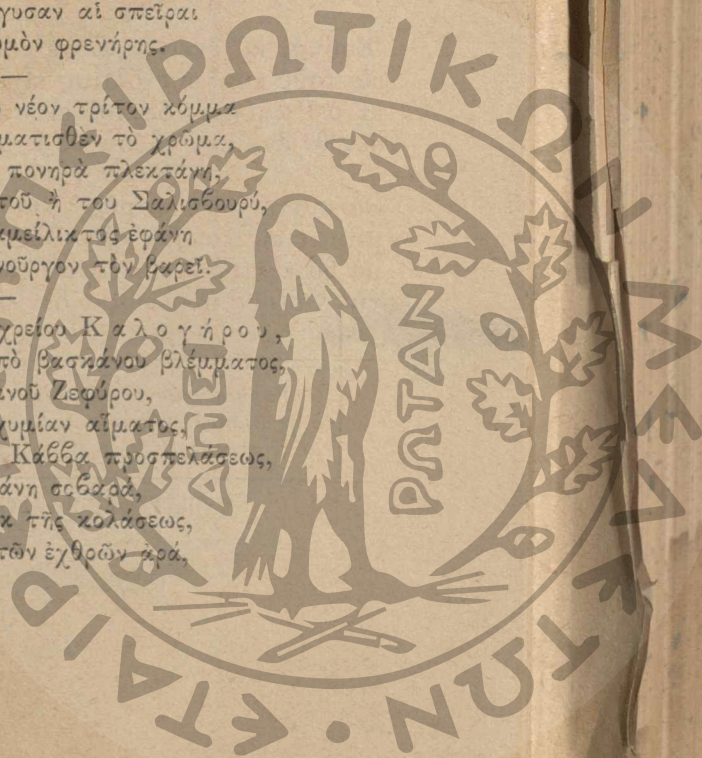
Κι' ἂν ἡ κατὰρα σ' ἐσπείρε τοῦ Βουλευτοῦ Μελά,
ἡμεῖς κι' αὐτὸς ἐτράβηξε μαρτύρια πολλὰ
καὶ 'στὸ γνωστὸν Διστόμιον τὸν διάβολό του ἔβριχε
κι' ἀπὸ μαχαίρι δίστομον ὁ δυστυχὴς ἐκόπη,
ὡς ὅτου ἀπροπρόσωπος ὁ Μπαμπαλῆς ἐβγήκε
καὶ 'στὰ χυμένα ἤπιε τὰ ἔξοδα κι' οἱ κόποι.

Κι' ἂν ἔξαφνα σ' ἐγέννησε ἡ τύχη τῆς πατρίδος
καὶ ἡ γνωστὴ ἀκώρωσις τοῦ Δήμου Κλεπαῖδος,
ἡ ἑλὶα τόσα αἵτια πολέμου καὶ εἰρήνης,

τοῦ φόρου τοῦ Δημοτικοῦ ἢ νέα ἱστορία,
ποῦ θάλασσα τὰ ἔκαμε ὁ βλάμης Καπιτσίνης
καὶ πλειοδῶται πᾶμπολλοὶ ἀπέμειναν 'στὰ κρία,
ὁ δὲ Νομάρχης ἀπ' αὐτὰ χαμπάρι δὲν ἐπῆρε
γιὰτὶ μ' ἀνεμοπύρωμα κατέκειτο κλινήρης,
ὡς ὅτου τῶν πλειοδοτῶν ἐγόγγυσαν αἱ σπεῖραι
κι' ὁ Θεωδράκης ἔγινε ἀπὸ θυμὸν φρενήρης.

Κι' ἂν ἔξαφνα σ' ἐγέννησε τὸ νέον τρίτον κύμα
με τοῦ κυρίου Λεμονῆ χρωματισθὲν τὸ χρώμα,
ἢ τοῦ Τρικούπη σκοτεινὴ καὶ πονηρὰ πλεκτάνη,
ἢ καὶ τοῦ Στῆλμαν τοῦ φρικτοῦ ἢ τοῦ Σαλισδοῦρ,
ποῦ πάντοτε 'στὸν Θεωδωρὴν ἀμείλιτος ἐφάνη
κι' ἀλύπητα με κτύπημα πανοῦργον τὸν βάρει.

Ὅ,τι κι' ἂν εἶσαι, ἢ σπυρὶ ἀχρεῖς Καλόγηρου,
βλαστῆσαν ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ βασιλάνου βλεύματος,
ἢ ἀπὸ ρεῦμα προσελθὸν νυκτερινοῦ Ζαφύρου,
ἢ παραχθὲν ἀπὸ πολλὴν κακοχυμίαν αἵματος,
ἢ δεινωθὲν ἐκ τῆς συγχῆς τοῦ Κάββα προσπελάσεως,
ἢ Ἀγγλικῆς πολιτικῆς πλεκτάνη σαβάρᾳ,
ἢ τιμωρία τούρανου, ἢ φλόξ ἐκ τῆς κολάσεως,
ἢ τῶν φροντίδων γέννημα, ἢ τῶν ἐχθρῶν ἀρά.

ιδού ἐγὼ κατὰ Θεοῦ τοῦ ζώντος σ' ἐξορκίζω
καὶ σε φωτῶ μὲ τὴν πνοὴν τῶν δύο μου πνευμάτων,
μὲ τὰς εὐχὰς μου σ' ἀπωθῶ καὶ σ' ἀποσκορακίζω,
σὲ στέλλω δὲ στὴν κάμινον ἐκείνην τῶν δαιμόνων,
ποῦ ὁ Θεὸς ετοίμασεν ὡς οἶκον Ἑωσφόρου
καὶ καθενὸς ἀγγέλου τοῦ καὶ φαύλου κερασφόρου.

"Ο,τι καὶ ἂν εἶσαι, πήγαινε καὶ χάσου 'στοὺς ἀέρας
προτοῦ ὁ Φοῖβος ἐπιβῇ τὸ ἄρμα τῆς ἡμέρας,
τὴν ἐπικίνδυνον ὁρμὴν ἀμέσως ἀναχαίτισε,
ὁ Φασουλῆς βαρύτατον ἀνάθεμα σοῦ ρίπτει,
καὶ ἐλεύθερον τὸν τράχηλον τοῦ Θεοδώρῃ παραίτησε,
ὅπου δὲν ἔμαθε ποτὲ ὑπὸ ζυγὸν νὰ κύπτῃ.

Σεῖς, τῆς Μαγείας πνεύματα, σεῖς ἐμπνευσμένοι Μάγισσαι
μὲ μαγχανεῖας μυστικὰς καὶ μαύρους ποδογύρους,
ἀκτίς φωτὸς 'στοῦ Θεοδώρῃ τὸν σθέροκο ἐτελάγισε,
καὶ ἔλατε νὰ τὸν σώσωμεν ἀπὸ τοὺς Καλογέροισι.
Σὰς προσκαλεῖ ὁ Φασουλῆς ἐμπρὸς τοῦ νὰ σαλτάρετε,
δρὸ τρύπια παληοπάπουτσα καὶ σκυροράφαις πάρετε,
καὶ ἄμα φανῇ ὁ Ἑσπερος καὶ ἀρχίσῃ νὰ νυκτώνῃ
ἀμέσως νὰ τὰ δέσετε μ' ἓνα γερό Κορδόνι,
καὶ βρέξετε καλὰ καλὰ τὸ δέμα μὲ σφουγγάρι
καὶ βάλτε το νὰ τὸ δῇ τὸ ἀργυρὸ φεγγάρι.
Ὅταν δὲ μαύρου πετεινοῦ ἀκούσετε κηκάρισμα
ἢ μεταμεσονύκτιον λευκοῦ γαιδάρου γκάρισμα,
περὶ τὰ παληοπάπουτσα σκιρτῶσαι κορδακίσετε
καὶ τότε τὸ κακὸ σπυρὶ μὲ μάγια ἐξορκίσετε.

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φασουλῆς ἐξαίφνης ἀλαλάζει
καὶ πέρνει τὸν κατήφορο καὶ τὸν ρυθμὸν ἀλλάζει.)

Φ. — Μάγισσαίς μου μὲ τὰ μάγια
ὁ Θεόδωρος πονεῖ . . .
νά! ρωνάζ' ἡ κουκουδάγια,
κακχαρίζουν πετεινοί.

Μάννα Μάγισσα προβάλλει
καὶ βαστᾷ βαθὺ τσουβάλι . . .
μὲς 'στὰ μάτια μὲ θεωρεῖ . . .
ἐξω τὸ κακὸ σπυρὶ.

Μαύραις Μάγισσαις πετοῦν,
καὶ μὲ μάτια γουρλωμένα
τὸν Καλόγερο κυττοῦν,
καὶ φωνάζουν «ὠϊμένα!»

Μάννα Μάγισσα προβάλλει
πρὸ σοφῆ καὶ πρὸ μεγάλης,
καὶ ἐξορκίζει τὸ σπυρὶ
τοῦ κυρίου Θεοδώρῃ.

(Ὁ Φασουλῆς ἀριστερὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ γέρνει,
κυττάζει τὸν Καλόγερο καὶ ἄλλο μέτρον πέρνει.)

Φ. — Καλόγερε προπέτα,
ποῦ ἦλθες μὲ θυμό,
τοῦ Θεοδώρῃ παραίτα
τὸν κάτασπρο λαμό.

Μὴν τοῦ κολλᾷς 'στὰ νῶτα,

ἀλλ' ἄφες τὸν νὰ στέκῃ
ὁλόρθος σὰν καὶ πρῶτα,
μικρὸς ὡς ἂν λελέκι.

Τὰ τόσα ξαφνικά του
τοῦ φθάνουν, Σατανᾶ,
καὶ ὅλα τὰ κακά του
ἄς πᾶνε 'στὰ βουνά.

Φτοῦ, φτοῦ σας, Καλογέροι,
κακά σπυριά καὶ ἐπίσημα,
χαθῆτε μὲ τάγεροι
καὶ τὸ δικό μου φύσημα.

(Ὁ Φασουλῆς 'στὰ δεξιὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ γέρνει,
κυττάζει τὸν Καλόγερο καὶ ἄλλο μέτρον πέρνει.)

Φ. — Μάγισσαις ἔλατε,
δίχως νὰ γελάτε,
'στὸν πιστόν σας δούλον . . .
Ἐξω, νέα κόμματα,
ξεδαμμένα χρώματα
τῶν Σωτηροπούλων.

Ἐξω, κιτριναῖον,
μούρη κεχοιμπάρι,
πρίτς 'στὸν Σωτηρόπουλο! . . .
μὲς 'στῆς ἄλλαις μέλισσαις
νὰ μᾶς 'βγῆς ἡθέλησες
νέο μελισσόπουλο.

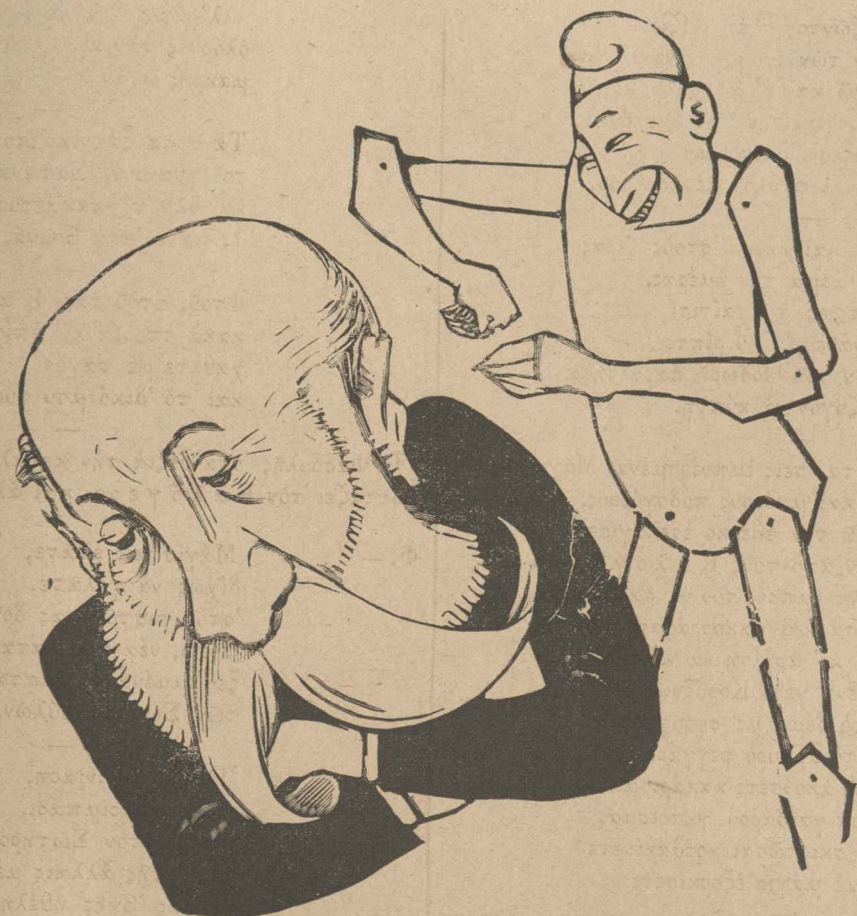
Γαϊδάρος ἐγκάρσις,
πετεινὸς κηκάρσις,
καὶ ἄδικα μαλλώνετε . . .
Τὸ Κορδόνι τώρα
'πῆρε νέα φόρα,
ὅλο καὶ ἀπλώνεται.

(Τὸν σταυρὸ τοῦ κάνει
καὶ ἄλλο μέτρον πιάνει.)

Φ. — Φτοῦ! σκορπισθῆτε ὅλοι... αὐγὴ γλυκοχαράζει...
τὸν δόλιο Θεοδώρακῃ κανεῖς μὴν τὸν πειράζῃ.
'Επέρασαν γιὰ τοῦτον παμπόνηροι καιροί,
μὰ τώρα ποῦ εἰς δάφνας ἀμέριμνος ἀπλόνει,
ἀφῆτε τὸν ἀνέτως Κουδέρο νὰ χαρῇ,
ἀφῆτε τὸν ἀνέτως παπούτσι νὰ μπαλώνῃ.

Φτοῦ, φτοῦ σας, Καλογέροι... ἐξορκισμοὺς σας κάνω...
καθόλου μὴν κολλάτε 'στὸν σθέροκο τοῦ ἀπάνω.
Τὸ βάρος τῆς πατρίδος νομίζω πῶς τοῦ φθάνει,
μὲ τοῦτο τὸ φορτίον μόλις 'μπορεῖ νὰ τρέξῃ,
ἂν δὲ κολλᾷτε τώρα καὶ σεῖς 'στὸν Δεληγιάννη,
καὶ Ἄτλας ἂν εἶναι, 'στὸ βάρος δὲν θ' ἀντέξῃ.

Φτοῦ, φτοῦ σας, Καλογέροι... χαθῆτε 'στὰ βουνά...
πηγαίνετε εἰς ἄλλον ποῦ δὲν μᾶς κυβερνᾷ.
'Ελᾶτε καὶ καθίστε σ' ἐμὲ τὸν Φασουλῆ,
ποῦ μὲ τὸν Περικλέτο τῆς ὥρας μου περνῶ,
ποῦ δὲν μὲ περιμένει τὸ Στέμμα καὶ ἡ Βουλή,
καὶ οὐδὲ φροντίδας ἔχω λαοὺς νὰ κυβερνῶ.

Φτοῦ, φτοῦ σας, Καλογέροι, σπυριά καταραμένα,
σεῖς ἐξορκίζω τώρα νὰ ἔλθετε σ' ἐμένα.
Δι' ὅ,τι καὶ ἂν βγάλω πεντάρα δὲν μὲ μέλει...
ρωτᾶστε εἰς ὅλα τὰ δυνάττά μου μέλη,
'στὴν μύτην μου, 'στὸ στόμα, εἰς πᾶσαν πάρειάν μου,
καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν Περιφέρειάν μου.

Φτοῦ, Καλογέροι, φτοῦ σας, οἱ πάντες ἀλαλάζουν...
αἱ τόσαι ὑποθέσεις τοῦ ἔθνους μας σκολάζουν...
Τὸν Θεοδώρῃ προσμένουν τοσοῦτοι πατριῶται
νὰ ἐθῆγῃ κυτσόναντος σὰν πρῶτα καὶ γλυκύς...
φτοῦ, φτοῦ σας, Καλογέροι, μισέλληνες, πρί...
χαθῆτε μὲ τὰ μάγια τῆς Σολωμονικῆς.

(Κυττάζει τὸν Προθυπουργὸ
καὶ πιάνει μέτρον πρὸ γοργό.)

Φ. — Ἐγέλασαν οἱ κάμποι,
καὶ τῆς αὐγῆς τὸ ἄστρο
μισοδυσμένον λάμπει
ἐκεῖ κατὰ τὸ Κἄστρο.

Πῶ! πῶ! βοή καὶ βρόντος...
οἱ Ἀγγελοὶ κρατοῦν

σφαγίδας Σολομώντος
καὶ γύρω μας πετοῦν.

Συνθροῦν τὰς παγίδας,
τὸν Σατανᾶ τυφλόνουν,
καὶ εὐθὺς μὲ τὰς σφαγίδας
κάθε σπυρὶ βουλόνουν.

Εἰοί, εὐὰν 'στὸ κράτος! . . .
τὸ σκάφος μας ἐσώθη,
ὁ μέγας Κορδονάτος
αἰματὸς ἐσηκώθη.

Ἡ δόξα τοῦ παρόντος
ῥυθνεῖ ἐκ τῆς γῆς . . .
εἰοί τοῦ Σολομώντος
ἡ θαυμαστὴ σφαγίς!

Πᾶς τὸ κακὸν μας θέλων
ἄς πᾶν νὰ γαθῇ,
Δυνάμεις τῶν Ἀγγέλων
γενῆτε βοήθει.

'Ελᾶτε μεθ' ἡμῶν
τὰ πονηρά νὰ ἐβγουν . . .
καὶ ὁ Σολομών
καὶ οἱ Καλογέροι φεύγουν.

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φασουλῆς σπουδαία μάγια κανεῖ,
καὶ τότε θαύμα ἔγινε, ποῦ ἐφείσαν πολλοὶ,
σαλτάρουν οἱ Καλογέροι ἀπὸ τὸν Δεληγιάννη
καὶ εἰς τὴν Περιφέρειαν κολλοῦν τοῦ Φασουλῆ.)

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος δέκετος.**

(Ὁ Φασουλῆς καὶ ὁ Περικλῆς μὲ γουρλωμένο μάτι
χαζεύουν οἱ κακόμοιροι ἀπ' ἐξω 'στὸ Παλάτι.)

Π.—Γιατὶ δὲν πᾶς μὲς 'στὸ χορό, ἀλλ' ἐξω, χάχα, στέκει;
γιατὶ ζητεῖς νὰ φαίνεσαι σωστός ντεληφυσέκης;
'Εσὺ ἂν πᾶς μὲς 'στὸ χορό, δὲν πᾶς 'στὰ κουτουροῦ...
σὺ ἔχεις, ἀφιλότιμε, καὶ φόρεμα χοροῦ,
καὶ τοῦ Σωτῆρος τὸν σταυρὸν καὶ τόσα μεγαλεῖα,
καὶ ὑπερμέτρως σὲ τιμᾷ ἡ νέα Βασιλεία.
'Εγὼ ἂν ἐξω στέκωμαι μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα,
δὲν ἔχω γάμου ἔνδυμα καὶ δανεικὸ ἀκόμα,
οὐδ' ἔχω τίτλον ἐνδοξὸν ἱππότην ἢ καὶ Δόγη,
καὶ εἶμαι ἄνθρωπος καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ σκυλόλογι.
'Αλλ' ὡς πρὸς σέ, βρέ Φασουλῆ, τὸ πρᾶγμα διαφέρει,
καὶ εἶναι κακὸν νὰ χώνεσαι μὲ τὸ κοινὸ ἀσκέρι,
ἐνῶ γιὰ σένα ἐρωτοῦν ἂν ζῆς καὶ ἂν ὑπάρχεις
καὶ ἡ Κυρία τῆς τιμῆς καὶ ὁ κύριος Αὐλόρχης.
Σύρε λοιπὸν μὲς 'στὸ χορό καὶ μὴν ξεχνᾷς, Βαρόνε,
πῶς σὺν μαλάζης πίτεραι ἢ ὄρνιθες σὲ τρώνε.
Φ.—Τὰ λόγια σου σὺν φρόνιμα μοῦ φαίνονται, σαλιάρη...
τὴν δόξα, βρέ, τὴν ἔφαγα καὶ ἐγὼ μὲ τὸ χουλιάρη,
καὶ διψασμένος ἔπεσα 'στὰ φράκα καὶ 'στὰ λούσα
καὶ μ' ἔκακοστομάχισαν Βασιλικά τσουμπούσα.
Μὰ τώρα πιά βαρέθηκα καὶ δὲν ζητῶ σὺν πρῶτα
παοκέτα καὶ Ἀνάκτορα μὲ διαμαντένια φῶτα,
ἀλλ' οὐτ' εὐνοίας ὑψηλῆς ἐλάχιστον σημάδι,
οὐδὲ τὸν Λέλη καὶ τὸν Θῶν καὶ τὸν Σωτηριάδη,
οὐδὲ Κυρίας τῆς τιμῆς, οὐδ' εὐγενεῖας τρόπους,
μὰ θέλω ν' ἀνακατωθῶ μὲ τοὺς κοινούς ἀνθρώπους,
ἐδῶ ἀπ' ἐξω νὰ σταθῶ, νὰ δῶ κανένα πόδι,
καὶ νὰ μουγκίσω, Περικλῆ, μαζί σου σὺν τὸ βῶδι.
Ναὶ μέν, καλὴ καὶ ζηλευτὴ μοῦ φαίνεται καὶ ἡ Γκλό
ἀλλὰ καὶ ἐκείνη, ἀδελφέ, θαρρῶ πῶς ἔχει ὄρια.
Καὶ ἐγὼ ἐνόσω ἔτρεχα μαζί σου 'στὸν πηλόν, ν,
χωρὶς νὰ λάμπω πώποτε εἰς κύκλον ὑψηλόν,
καὶ εἰς βοστρύχους ἠῶσαν ἢ φουντωτὴ μου κόμη,
ὅπου θὰ τὴν ἐζήλευε καὶ Ἀβθεσσαλὼμ ἀκόμη,
μεγάλος τότε ἤθελα νὰ γίνω 'στὴν Ἑλλάδα
καὶ ὠνειρευόμουν μέγαρον καὶ δανεικὴν βελλάδα,
ἀφότου ὅμως ἔγινε ἱππότης τοῦ Σωτῆρος
καὶ τῶν πλουσίων τραπεζῶν καλοθερμυμένος χοῖρος,
τῆς ἱπποσύνης ἄρχισε νὰ μοῦ βρωμᾷ τὸ χνώτον
καὶ θέλω νὰ περιδληθῶ τὸν ἄνθρωπον τὸν πρῶτον.
Γιὰ τοῦτο ἀπεφάσισα νὰ μείνω μὲ τὰσκέρι,
καὶ ὅποιος δὲν εἶναι 'στὸ χορό πολλὰ τραγοῦδια ξέρει.

Π.—Φιλοσοφίαν ἄρχισες νὰ τσαμπουνᾷς καὶ πάλιν.
Φ.—Μ' αὐτὴν ἀνακουφίζομαι εἰς τῆς ζωῆς τὴν πάλιν
καὶ ταύτην πρόσεχε καὶ σὺ καλῶς νὰ ἐννοῇς
καὶ πάντα νὰ τὴν προτιμᾷς καὶ τῆς ἀναπνοῆς.
Τοῦτο διδάσκει, Περικλῆ, καὶ ὁ Πλάτων ὁ ἀρχαῖος
ὅπου δὲν ἦτο σὺν καὶ ἐμᾶς παληάνθρωπος τυχαῖος.
'Αλλ' ἂς τ' ἀφήσωμεν αὐτὰ καὶ ἂς δοῦμε τὸ Παλάτι.
νὰ! νὰ! τὰμάζια ἔρχονται καὶ γούρλωσε τὸ μάτι.
Π.—Πῶ! πῶ! μὴ κάλτσα κόκκινη!...
Φ.—
Περὶδρομος, μαγνήτι,
νὰ μὴ σ' ἀσπάζω ἀπ' αὐτὸ τὸ κατσαρὸ τσουλοῦφι.
Π.—Καὶ μία τριανταφυλλιά...
Φ.—
Περὶδρομος, χαμῆλη...
θὰ μοῦ κολάσῃς τὴν ψυχὴ μ' αὐταῖς τῆς κάλτσας πάλιν.
Π.—Λέ φάμ, λέ φάμ ἰλ νί ἄ ξά...
Φ.—
Βρέ εἶσαι 'στὰ σωστά...
Π.—Θὰ φᾶς καμμιὰ κατραπακιά γιὰ τὴν σεμνότητά σου.
'Αφότου ντιστεγνέ καὶ σὺ πανευγενῆς ἐφάνης
παραπολύ, βρέ Φασουλῆ, τὸν ἡθικὸ μοῦ κάνεις,
καὶ οὔτε καὶ γιὰ 'σώβοακα δὲν θές ν' ἀκούσης λέξι,
καὶ Ἀγγλὶς Μυλλαῖδη ἔγινες, μὴ στάξῃ καὶ μὴ βροῇ.
Φ.—Τοιοῦτος ἤμουν 'στοὺς κελούς, τοιοῦτος καὶ 'στὰ πλῆθη
μὰ σὺ διέφθειρες, μωρέ, τὰγγελικά μου ἦθη.
Π.—Οἱ Πρόσθεις τῶν Δυνάμεων περνοῦν ὑπερηφάνως.
Φ.—Νά! καὶ ὁ Γεροκωστόπουλος, μὰ νά! καὶ ὁ Καροπάνος.
Π.—Πῶ! πῶ! Ἐπισημότητες καὶ νέοι Βουλευταί.
Φ.—Πλακόνει καὶ ὁ Γεννήσαρλης καὶ οἱ ἄλλοι χορευταί.
Π.—Ὅλο τὰ ἴδια μούτσουνα... τὰ ξέρεις καὶ τὰ ξέρω.
Φ.—Ἐγὼ θὰ φύγω, Περικλῆ, γιατί δὲν ὑποφέρω.
νέο μούτσουνο...

Φ.—Φτ...
Βρέ στέκ' ἀκόμη λίγω.
τὸν δόλιο ἄρωσέ με γρήγορα καὶ βιάζομαι νὰ φύγω.
'Επέρασαν ἄρῃς, κάθισε μονάχος ἐδῶ πέρα
μὰ τὴν ἀκία καθεμιᾶς νὰ κοπανᾷς ἀέρα.
ἀφῆτ' αὐτὸ! νά! καὶ ἄλλα πρόσωπα...

Ἀς εἶναι ὅποιος θέλει...
ρίγος αἰσθάνομαι πολὺ καθ' ὅλα μου τὰ μέλη,
καὶ τώρα, ὅπως ἔμαθα καὶ ὅπως καὶ σὺ θ' ἀκούσης,
νόσοι ἐνέσκηψαν πολλὰ παντοῦ τῆς πρωτειούσης,
καὶ σέρνονται Κ α λ ὄ γ ε ρ οὶ καὶ ἀνεμοπυρῶματα
καὶ 'στὰ μικρά, βρέ Περικλῆ, καὶ 'στὰ μεγάλα στρώματα.
Μπαγλάρωσέ με γρήγορα...

Π.—
"Ὅσοι λοιπὸν πέντ' ἔξῃ,
καὶ ἐγὼ ἐδῶ θὰ στέκωμαι ὡς πού νὰ γλυκαφῶξῃ.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν οἷος κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέθη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — καὶ ἀπὸ τοῦδε στροφαίνει
μὲ ξενοδοχεῖο Ἑῶδη, — δὲν 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ἐῶδι.

μὲ Λημεῖον, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ λήρα δὲν ἔχω ἀνδρά, — ποῦτ' ἂν ἄλλοτε μαμμή.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΥ.

ΤΥΠΟΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΑΗΡΟΝΕΙ ΟΜΩΣ